

Ébredés



V. évfolyam 1. szám • A DUNAKANYARI EVANGÉLIKUSOK LAPJA • 2012. december

In nomine Dei

ANGYALI ÜDVÖZLET

„Dicsőség a magasságban Istennek, és a földön békesség ...”
(Lk 1,14)

A karácsonyi történet egyik legkülönösebb jelene-
tében hangzik el ez a gyönyörű mondat, amely ismerő-
sen cseng az evangélikus istentisztelet résztvevőinek.
Isten országának lakói az emberiség történetének ebben
az egyetlen pillanatában szinte kitörnek a mennyor-
szág dimenziójából, és láthatóvá válnak a teremtet vil-
ágban. Úgy tűnik, hogy Jézus születésének örömét
teljesen magukénak érzik, még azt is gondolhatjuk,
hogy a mennyei Atya kérte meg őket arra, hogy mint
angyalok – egyben követek – e szavakkal konferálják
fel Fiának, a Megváltónak érkezését. Az időzítés, a hely
és a megszólítottak kiválasztása is lenyűgöző. A bet-
lehem-i környéken éjszakai sötétségben tanyázó pász-
torok hallhatják meg először az Isten dicsőségétől ra-
gyogó mennyei seregek sokaságának üzenetét. Isten
dicsóítása, a glória mellett azonban egy olyan hang szó-
lal meg, amely azóta is a fülünkben cseng, amelyre
azóta is ki vagyunk éhezve, amelyet kétezer év óta
Jézusban, a Krisztust követő keresztyén világban, egy
gyülekezetben újra meg újra megkaphatunk: a
békesség hangja. Mintha a mennyország kincseiből
ezt az egyik legdrágábbat hozták volna el mihozzánk
– jól tudva, mire van szükségünk, aminek bizony az
istentelen közegben híján vagyunk.

Karácsony ünnepének közeledtével elképzelhetetlen
számomra, hogy ne engedjem át a szívemen ennek a
mondatnak mindkét részét: *„Dicsőség a magasságban
Istennek, és a földön békesség.”* Téged is erre hívlak.

Egyrészt foglalkozz egy kicsit Isten dicsőségével,
kérdézd meg magadtól: hogyan dicsérem én a Ma-
gasságost? Mi van benned akkor, amikor istentisz-
teleten dicsőítő éneket énekelisz vagy a Miatyánk záró
gondolatát imádkozod: „mert tied az ország, a hatalom
és a dicsőség mindörökké”?

Másrészt Jézus megszületésének napjához közeledve
nézzünk tükörbe együtt, és vizsgáljuk meg, mit tes-
zünk a békességért. A családjunk békéjéért, a gyüle-
kezet békéjéért, a munkahelyünk békéjéért, a saját lel-
kiismeretünk békességéért. Mert valljuk meg őszin-
tén, sokszor kerülünk választás elé. Két ember közé:
kinek adjak igazat a békesség megőrzésével? Két ügy

közé: melyik sérül kevésbé, ha egyik vagy másik mö-
gé állok? Ezekben az esetekben a békétlenséget min-
dig az arrogancia, az elhibázott szavak, az empátia
hiánya, a hazugság, a szőnyeg alá seprt ügyek és a
kibeszéletlen helyzetek, az erősebb fél diadalmenete,
a hatalmi harc, az önzés, vagyis az egoizmusunkban
gyökeret vert bűneink okozzák. Olyan bűnök ezek,
amelyek elkerülhetők, vagy bölcs tapintattal és alá-
zattal, őszinte szeretettel, a vétkek beismerésével és
megbocsátással gyógyíthatók. A békességben minden-
ki jól érzi magát, legyen szó bármilyen közösségről.
Ezt tudták az angyalok, amikor üdvözölték az
emberiség egészét reprezentáló pásztorokat, ez az egy-
szerű gondolat határozza meg Jézus földi létét a szü-
letése pillanatától mennybemeneteléig. Abban a kö-
zösségben, ahol békesség van, hatalmas, mindenki
számára jól látható és világra szóló lelki munkát lehet
végezni, a szeretet szembetűnő, az emberek vonzód-
nak és maguktól mennek oda, a benne lévőknek pe-
dig eszük ágában sincs odébbállni, egy másik lelki
otthont keresni. Az ilyen gyülekezetnek jó híre van,
növekszik és belülről erősödik a mennyei békesség
erejével. Ahol a békesség hiányával küzdenek, ott
semmi sem működik.

A békesség nem történik meg magától, hiszen a Go-
nosz sokszor ver éket ember és ember, csoport és csoport
közé. Ezért hát a békességért tenni kell, ami mind-
annyiunk személyes felelőssége az Úristen előtt. Mun-
káld a békességet városodban, gyülekezetedben, csalá-
dodban! Légy te a béke hírnöke, a békességre szólító
hang! Karácsony ünnepén is kezemet nyújtva kívá-
nom az angyalokkal együtt: Legyen békesség köztünk
mindenkor!

Horváth-Hegyi Olivér



Garádi Péter

A KERESZTYÉN CSALÁD

„Íme, tenyerembe véstelek be...” (Ézs 49,16)

A keresztyén család nem illúzió, és nem is a családi lét magasabb szintje. A keresztyén család ismérve, hogy annak feje Jézus Krisztus. Ebből következik, hogy a keresztyén család tagjai számára ő több, mint történelmi személy, mint igaz ember, mint példakép, és más, mint vallásalapító. Ő családtag, ha hagyják, hogy az legyen.

Mindenekelőtt tisztázzuk, hogy *mitől nem keresztyén a keresztyén család*.

Attól még nem, ha a családtagok mindegyike vagy egy része meg van keresztezve. Ugyanakkor a keresztyén család ismervéhez az is hozzátartozik, hogy tagjai meg vannak keresztezve. De csupán ennyi nem elég.

Attól még szintén nem keresztyén a család, ha többkevesebb gyakorisággal együtt vagy külön-külön templomba járnak. Ez persze nem azt jelenti, hogy a keresztyén család nem jár templomba. Sőt akkor jár igazából, mondhatnánk szívből jövő igényből.

Attól még ugyancsak nem keresztyén egy család, ha az egyházi esküvőt vagy temetést fontosnak tartják. Természetesen a családi eseményekkor az egyház szolgálatának kérése jelzi, hogy a család kinek a kezében akarja tudni életét és szereteteinek halálát.

Egy család attól még nem keresztyén, ha a keresztyén gondolkodás, életvitel, tradíció jelen van a családban. Ugyanakkor mindezek fontosak, és komoly „köttöanyagul szolgálhatnak egy család épületében”.

Sokan, de nem elegendően támogatják anyagilag az egyházat; de akik támogatják, ettől még nem keresztyének. Ugyanakkor az egyház- és/vagy gyülekezetfenntartásnak minden keresztyén szívből fakadó kötelességének kell lennie.

Attól még nem keresztyén egy család vagy egyén, ha egy keresztyén felekezet valamelyik gyülekezetének tagnyilvántartásában szerepel. Ugyanakkor fontos, hogy ne magányos keresztyénként éljünk hívő életet, hanem közösségben, szervezeti keretek között.

Attól pedig végképpen nem keresztyén valaki, ha olyan pártra szavaz, amelynek értékrendje keresztyén, pláne ha csak a nevében az – márpedig a pártok csak a nevükben azok.

Eddig arról volt szó, hogy *mitől nem keresztyén egy család*. Feltehető tehát a kérdés, hogy akkor viszont *mitől keresztyén a keresztyén család*. A teljesség igénye nélkül néhány jellemzője a keresztyén családnak:

Több tagja, a házastársak közül pedig legalább az egyik (1Kor 7,14 miatt) Krisztus követője, tanítványa. Keresztyén (krisztianosz), ami annyit jelent, hogy Krisztus-követő. Az ilyen ember életének ura Jézus Krisztus. Azért a fenti kitétel – legalább az egyik házastárs –, mert a citált bibliai versben Pál apostol arról ír, hogy

„a hitetlen férj meg van szentelve hívő felesége által, a hitetlen feleség pedig hívő férje által”. Mindez az isteni házasságteremtés „logikája” alapján, hogy a férj és feleség a házasságban egy test.

A keresztyén családban a Krisztus-követés napi valósága a családnak vagy a család egy részének. Ez nem elvont dolog, hanem a család gondolkodását, döntéseit, a családtagok egymáshoz való viszonyát, a gyermekek nevelését stb. a jézusi példa határozza meg. Akkor is így van ez, ha a Krisztus-követés nem egy „rózsaszín felhő alatti jutalomutazás”, hanem sokszor harc és küzdelem az emberi bensőben az ego ellen, valamint kívülről jelentkező kísértésekkel és támadásokkal szemben.

Az ilyen családban a Biblia szerinti „gyümölcsök nőnek és érnek be”. Ezek felsorolására most nincs mód, de könnyen megtalálhatók a Szentírásban. A lényeg, hogy újjászületett szívből fakadjanak, nem pedig „izomból, izzadságszagúan”.

A keresztyén család ismérve, hogy nem befelé fordul, hanem nyitott a közösség megélésében más keresztyének iránt.

A család tagjai, a házastársak közül pedig legalább az egyik szomjazik az ige hallgatására, mert a hit hallásból van, és a Krisztussal való közösség az úrvacsorában lételeme a családtagoknak. Miért fontos a hit? Azért, mert az Istenbe vetett hit bizalmi kapocs a Szentháromság Istennel. A bűn pont ezt a bizalmi kapcsolatot rontja meg, bomlasztja szét.

A keresztyén család Jézus missziói parancsát magára érvényesnek tartja. Mennybemenetele előtt az Úr azt mondta a jelen lévő tizenegy tanítványának és a jelen nem lévő mindenkori tanítványoknak, így nekünk is: „Menjete el szerte az egész világba, hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek.” (Mk 16,15)

Sokakat izgat, hogy *hogyan lesz Krisztus követője egy család*. A tömör válasz az, hogy „fertőzés útján”. A fertőzés mindig kívülről jön, vagyis valaki kívülről „behurcolja”, vagy családon belül „fertőződnek” meg egymástól, de az elinduláshoz mindig kell családon kívüli külső hatás. Ezért fontos, hogy a kereső, érdeklődő, kíváncsi ember eljusson olyan közösségbe vagy találkozzon olyasvalakivel, ahol, akitől Jézus Krisztusról hall. Ha ő megtér, azaz Jézus Krisztusban felismeri személyes Megváltóját, akkor ezt nem tudja magában tartani. Hol fog róla először beszélni? Hát persze, hogy a családjában. Ritka, hogy az ő bizonyágtétele révén induljanak el a Krisztus-követés útján a családtagok („senki sem lehet próféta a saját családjában”), de felkeltheti az ő kíváncsiságukat, vágyódásukat is, és pásztorolhatja őket egy olyan közösségbe, ahol ők is átadhatják az életük feletti uralmat Krisztusnak.

Aki a követés útján elindul, az dönt az Úr mellett. Ha alázattal vizsgáljuk a döntés tényét, fel kell tennünk a kérdést: *ki dönt?* Krisztus mellettem vagy én Krisztus mellett? Jézus Krisztus kétezer évvel ezelőtt már döntött mellettem, amikor a golgotai kereszten meghalt érettem, miattam és helyettem. A saját döntéssel nem teszek többet, de kevesebbet sem, mint hogy megköszönöm az ő döntését mellettem. Nem próbálkozom tovább az önmegváltással, hanem elismerem, hogy *„nincs üdvösség senki másban”* (ApCsel 4,12), azaz nincs más által, csak Jézus által. A próféta jól látta, hogy döntésünk, megtérésünk is Istennek köszönhető: *„Téríts meg engem, Uram, hogy megtérjek...”* (Jer 31,18) Ez nem mentesít a felelősség alól, mert Isten felkínálja a szabadulást, és azt (sajnos) el is lehet utasítani.

Éppen a Biblia tanulmányozása révén fel lehet tenni a kérdést: *megtérés és/vagy újjászületés?* A megtérés a jézusi döntésre adott pozitív emberi válasz: *„Igen, Uram, követelek téged!”* Az újjászületés, vagyis az új ember, a lelki ember megformálása a Szentlélek Isten munkája. Így azután az újjászületést megelőzi a megtérés.

Gyermekkoromban egy zánkai hívő házaspár otthonában láttam a nem bibliai idézetet: *„Hát Jézus mit szól hozzá?”* Úgy éljük életünket házasságban, családban, hogy eszünkbe sem jut, hogy Jézusnak is van véleménye életünkről. Ha pedig eszünkbe sem jut, akkor meg sem kérdezzük, hogy ő mit szól hozzá. Pedig Urunk nem vasárnap egy órára vagy csak nagyünnepken akar életünk része lenni, hanem minden nap, a nap huszonnégy órájában. Ő akkor tud véleményt mondani, ha kérjük erre, és akkor kérhetjük, ha jelen van életünkben.

Jézus jelenléte a házastársi kapcsolatban, a gyermeknevelésben, a család napirendjében, a programokban, a munkában, a szabadidő eltöltésében és mindenben a keresztyén család sajátja. Javaslom, hogy minél több-

ször tegyék fel a kérdést mindennapjaitokban: *„Hát Jézus mit szól hozzá?”*

Korábbi több mint másfél évtizedes felügyelői szolgálatom, gyülekezeti jelenlétem alapján kijelenthetem, hogy az egyik legfelelőtlenebb fogadalma, ígérete a szülőknek, keresztszülőknek az, amit a gyermekük, keresztyegyermeük keresztelejkor tesznek. Mondják a lelkész után a fogadalmat, mert úgy érzik, ez az egyház elvárása, vagy mert ez olyan szép szokás. Pedig *a szülők feladata és felelőssége a keresztelejkor tett fogadalom megtartásában döntő.* Ki kellene akasztani a lakás egyik szem előtt lévő helyére: *„Vállalom, hogy az evangélikus egyház segítségével gondoskodom e gyermek hívő keresztyénné növekedéséről.”*

Mit jelent ez? „Csak” annyit, hogy nemcsak testi és szellemi szükségleteiről gondoskodom, hanem a lelkiekről is. Mert a lelket ugyanúgy kell táplálni, mint a testet. Hogyan fogja a gyermek megismerni Istent, ha senki nem mutatja be neki? Ennek a folyamata pedig:

1. Imádság
2. Példaadás
3. Naponkénti közös bibliaolvasás 2,5-3 éves kortól
4. Közös programok (istentisztelet, gyülekezeti alkalmak, táborok) minden korban
5. Bevezetés keresztyén közösségbe

A szülői felelőssége a keresztyén édesapáknak és édesanyáknak életük végéig tart. Gyermekük minden életkorában igaz, hogy semmit sem szabad erőszakkal, kényszerítéssel, nyomásgyakorlással csinálni!

Kedves Testvérem! Isten egy csodálatos életet készített el a mi számunkra az ő országában. Tudtad, hogy ez már most, itt, a földi életedben elkezdődhet? Milyen csoda és ajándék az, ha nemcsak neked, hanem családod tagjainak is megtapasztalása lehet ez! Így lesztek keresztyén család.



Tóth-Hidasi Brigitta

GYÜLEKEZETI HÉTVÉGE – GYEREKSZEMMEL

Balaton és nyaralás – mindannyiunk számára ismerős szókapcsolat, hiszen sokunkat elvittek a szülei nyaralni a Balatonhoz hajdanán. Most azonban egy egészen más hétfévéről volt szó, hiszen ősz volt, s ezúttal mi magunk voltunk a szülők, így még az a kis retro érzés sem nagyon volt jelen, ehelyett Isten és a keresztény család körül jártak a gondolataink.

Gyülekezetünk életében ez volt az első kirándulás, amelyen ilyen nagy számban vettünk részt. S mi lehetne nagyobb kikapcsolódás, mint látni, ahogy gyermekeink ott szaladgálnak, játszanak, önfeledten kiáltoznak a parkban, a vénasszonyok nyarának egyik legszebb hétfévégén, amelyet Isten oly kegyesen állított a napsütötte vidámság oldalára?

Itt aztán volt minden! Reggeli?! Harangozással indítottunk, oda aztán kellett szaladni, hogy le ne maradjunk! Jóhetett a terülj-terülj asztalkám mindennel, ami szem-szájnak ingere! Rádásul mindenki kedves, mosolyognak a felnőttek, hoznak, amit csak kérünk! Utána pedig indul a nap! Persze csak akkor, ha valaki későn ébredt, de egy kis odafigyeléssel már a reggeli előtt egy jó kis séta vagy játék is belefért – éljen a korai kelés! Majd az ovisok, iskolások és még a bölcsisiek is az udvarra tódultak, ami egyben játszótér, sőt az egyik napsütéses délutánon még táncháznak és kürtőskalács-sütögetésnek is helyet adott. Micsoda jó kis udvar! De a legjobb benne, hogy közvetlenül a vízparton van! Szúnyog persze egy szál se, ellenben mászóka, pingpong, bicikli, annyi, de annyi lehetőség! A barátok mellett talán a Balaton a lehívogatóbb. Először csak nézegeti a vizet az apraja-nagyja. Aztán a bátrabbak már bele is dugják a lábukat, persze cipőben. És egyszer csak, láss csodát! Ott fürdik a sok lurkó az októberi sekély Balatonban, a szülők azt sem tudják, ne-

vessenek vagy tereljék őket a partra. Ez a gyermekek számára olyan különleges élmény volt, hogy a kis arcukról még akkor sem fagyott le a mosoly, amikor a tópartról sprintfutással vittük őket ölben a szobákba, hogy ki-ki megmelegítse addigra didergő csemetéje testét. Pont úgy, ahogy azt Isten tette otlétünkör a lelkünkkel. Mondhatom, sok mindenre fel voltunk készülvél, de erre azért még mi sem!

És a foglalkoztató programok? A tenyérzászló?! Fontos feladat volt, hogy több festék jusson a zászlóra, mint a ruhára, és hibátlanul sikerült! A nagy tenyérben a sok kis tenyér erősítette az érzést a szülőkből, hogy jó helyen vagyunk, a lehető legjobb helyen – ahogy a hétféve címadó gondolata is idézi –, Isten tenyerén. Egy kicsit azok is belekóstolhattak a szülői feladatba, akik otthon még nem gyakorolják. Elismerés nekik, kiválóan helytálltak! Pedig azért akadt kihívás időnként.

A közös imák, éneklések mind-mind külön élményt jelentettek, főleg, hogy közben lehetett mászkálni az első sorok előtt. Vagy fészkelődni anya ölében. Vagy fogni a barátunk kezét. Mert itt aztán mindenki a barátunk!

De már szól is a harang megint, vacsorára hív mindenkit. A legjobb nap is véget ér egyszer; amikor a legfürgébb kis lurkó is elfárad, akkor jön a fürdés, az esti mese, a nagyobbaknak egy kis pingpong még levezetésképpen.

A kicsiket és a nagyokat is eltöltötte a Szentlélek ezen a hétfévén, a játék és a barátság jegyében repült el ez a néhány nap. Nem is nagyon akaródzott hazamenni, jó lett volna még maradni. Hiszen annyit neveltünk és játszottunk!

Úgy gondolom, Isten is mosolygott, biztosan azért szaladtak szét a felhők erre a hétfévére.



Egyházunkban a 2012-es esztendő az általános tisztújítás éve volt, így gyülekezetiünkben is több választás történt, többek között új, immáron csak tizenegy tagú presbitérium vezet a gyülekezet életét. Az idősebb és leköszönő testvérek hűséges szolgálataért hálásak vagyunk, az újaknak pedig bölcs tervezést, tettekrekeszt és belső elköteleződést kívánunk a következő hat évre. Bemutatkozásukat fogadjuk nyitott szívvel!



GOMBOS ARIKÁN

Mióta él Szentendrén, mit jelent önnek a város, illetve a környéke?

1999 óta élek Szentendrén, Budapestről költözött ide a család. A város számomra elsősorban azt jelenti, amiért eljöttünk a fővárosból: nyugalmat, csendet – legalábbis könnyebben megtalálható csendet, mint Budapesten, és emberléptékűbb életet. Ezenkívül már a személyes kapcsolatokat is jelenti (szerencsére).

Milyen evangélikus gyökerei vannak, mióta tagja a gyülekezetnek?

A mi családukban elég színes a paletta a felekezeti hovatartozást illetően. Az evangélikusságot Berzsényi-leszármazottként nagymamám adta tovább nekünk. 2008 óta vagyok tagja a szentendrei gyülekezetnek, korábban több gyülekezetben is megfordultam hosszabb-rövidebb ideig zenész-egyházzenész működésem révén.

Melyik csoportnak tagja a gyülekezetben, hogyan jellemezné ezt a csoportot?

A gyülekezeti csoportok közül a kicsi, de lelkes énekkarnak vagyok tagja, bár az aktív jelenlét pillanatnyilag szünetel.

Mit vár a presbitérium elkövetkező hat évétől, saját presbiteri szolgálatától?

Újonnan megválasztott presbiterként kíváncsisággal és reménységgel tekintek a következő évekre. Kíváncsisággal, hogy merre tart ez a fiatal, épülő gyülekezet, és reménységgel, hogy nemcsak létszámban gyarapodik, hanem hitben is erősödik, gazdagodik. A fejlődő gyülekezet sajátos problémákat vet fel a gyülekezet vezetői számára az iránykeresés, iránymutatás, tradícióörzés kérdéseivel. Elsősorban ebben látom most a lehetőséget és a feladatokat a következő évekre.

Ha a Biblia 66 könyvéből csak egy könyvet választhatna, melyik lenne az, és miért?

A legkedvesebb könyv a Bibliából számomra a Zsoltárok könyve, elsősorban azért, mert imádság minden napra, és minden élethelyzetben erőt meríthetünk belőle. Főiskolás koromban meghatározó élmény volt a zsoltárokat énekelve, a zsoltáros istentiszteleteken imádkozni, valószínűleg ezért is „áll az első helyen”.



DOBRIK-LUPTÁK SÁRA

Mióta él Szentendrén, mit jelent önnek a város, illetve a környéke?

Lassan fél éve élünk itt férjemmel, Norbival, bár már előtte is ki-kikacsintgattunk ide Budapestről. Norbi gyerekkorának nyarait itt töltötte, így már ismerő-

sebb volt a környéken, én most kezdtem az ismerkedést. Elkezdtük felfedezni a várost, és minden séta alkalmával találunk valami újat. Élvezzük, hogy közel a Pilis, mivel mindketten nagyon szeretünk túrázni.

Milyen evangélikus gyökerei vannak, mióta tagja a gyülekezetnek?

Szüleim Kiskőrösön lelkészek mindketten, így, ha lehet ilyet mondani, beleszülettem az evangélikusságba. A szentendrei gyülekezetnek két éve vagyok tagjai.

Melyik csoportnak tagja a gyülekezetben, hogyan jellemezné ezt a csoportot?

Norbival a Fészekrakó kör lelkes tagjai vagyunk. Közel azonos helyzetben lévő fiatal házaspárokkal havonta egy este találkozunk, és párkapcsolattal, házassággal kapcsolatos kérdésekről beszélgetünk. Ezek sokszor nagyon mély beszélgetések, úgy érzem, hogy éppen ezért a csoport tagjai között szoros kapcsolat, barátság kezd kialakulni.

Mit vár a presbitérium elkövetkező hat évétől, saját presbiteri szolgálatától?

Úgy gondolom, hogy a presbitérium feladata egy közösségként Isten elé vinni a gyülekezet dolgait, imádkozva bölcsességért, hogy az ő választát is megértsük, meghalljuk. Ha ezt komolyan vesszük, akkor a következő hat év lehetőségei Isten által végtelenek. Ehhez naponta beszélgetnem kell övele. Remélem, Jézus által sikerül megtanulnom, mit jelent szolgálni, presbiterként szolgálni.

Ha a Biblia 66 könyvéből csak egy könyvet választhatna, melyik lenne az, és miért?

Az Istenről alkotott véleményem pár éve az Énekek énekének olvasása után gyökeresen megváltozott. Rájöttem, hogy ha ő együtt örül velem akkor is, ha szerelmes vagyok, akkor ő tényleg életem minden részletében velem van.

Van-e kedvenc igéje, ha igen, miért pont az?

Ézsaiás 40,31: „De akik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a sasok, futnak, és nem lankadnak meg, járnak, és nem fáradnak el.” Ez az ige végigkíséri a családom életét, nagypapámnak is fontos volt már, szüleim is sokszor merítettek ebből erőt. Remélem, én is tovább tudom majd adni, mit is jelent ez.

A NÖVEKEDÉS TITOKZATOS FOLYAMATA

Interjú Fabiny Tamás püspökkel

– *Ha püspök úr ellátogat egy olyan gyülekezetbe, amelyek van óvodája, milyen gondolatai támadnak?*

– Első gondolatom az, hogy de jó lett volna, ha én is egyházi óvodába járhattam volna. Mivel a '60-as évek legelején voltam óvodáskorú, nekem ez nem adatott meg. Illetve egy kicsit annyiban mégis, hogy Csöglén, ahol laktunk – ez egy Veszprém megyei kis falu, ahol édesapám tíz éven keresztül szolgált lelkészként –, édesanyám volt az óvónő. Mivel én is odajártam, nagy különbséget nem tapasztaltam az óvodai és az otthoni nevelés között. Ugyanakkor biztos, hogy az a tény, hogy évtizedeken keresztül semmilyen oktatási intézménye nem volt az evangélikus egyháznak, nagy hátrányt jelentett, és az elmaradt haszon felmérhetetlenül nagy volt. Amikor Nagytarcsán 1991-ben megnyílt az evangélikus óvoda, nem sokkal később családommal odakerültünk Cinkotára, és úgy döntöttünk feleségemmel, Kátival, hogy gyermekeinket – Blankát és Marcit – abba az óvodába íratjuk be. Igaz, nem esett útba a munkahelyünkre vezető úton (én akkor a teológián tanítottam), így külön vargabetűt kellett írni annak érdekében, hogy eljussunk Nagytarcsára. De nagyon megérte, mert olyan légkör uralkodott abban az óvodában, ami azóta is emlékezetes a gyermekeinknek. Ráadásul nagyon jó volt akkor a lelkésszel és a gyülekezettel való együttműködése az óvónőknek, dadusoknak, és minket is sok barátság fűz azóta is az ott élőkhez.

Ezek tehát a múltbeli élmények. Püspökként kevesebbszer látogatok óvodákba, hiszen Szentendre mellett Nyíregyházának, az említett Nagytarcsának, Vácnak, illetve Irsának van egyházkerületünkben óvodája. Bárhova is megyek, nagyon sokat jelent számomra. Természetesen egészen más, ha ünnepségre vagy ha egy egyszerű hétköznapi látogatásra megyek. Fontos az ünnep is, hiszen akkor minden díszben van, és a gyerekek műsort adnak – sokszor a templomban is ünnepi istentiszteletek végén –, de azért a hétköznapi látogatást sokkal barátságosabbnak, barátságosabbnak tartom. Örülök, hogy most – november elején – Szentendrén is volt erre lehetőségem, mert a gyerekeket és az óvodapedagógusokat is a megszokott környezetükben láthattam. Ez azért is nagyon emlékezetes, mert láttam, hogy a gyülekezet felügyelője és lelkésze számára mennyire fontos az intézmény. Jó volt látni utóbbinak a rövid foglalkozásvezetését, ahogyan énekelt a gyerekekkel, vagy ahogyan Luther Mártonhoz és a reformációhoz kapcsolódóan nagyon játékosan, szemléletesen és ötletesen megjelenítette Luthert a 95 tétel kiszögezésével. Nem csalódtam Olivérben, akit

már ismertem erről az oldaláról is. Jó volt látni, hogy mennyire szívügyének tekintti azt, amit csinál. Azt kell mondom: bárcsak minden egyházkerületi óvodában ilyen természetes lenne a lelkésznek az óvodába való integrálódása. Jó volt látni ebben a természetes környezetben az óvodásokat és beszélgetni az óvodapedagógusokkal. Fontos, hogy nemcsak óvónő, hanem óvó bácsi is van. Ezt különösen is a szentendrei óvoda erényének érzem, hogy mind férfiakkal, mind pedig nőkkel találkoznak az óvodások. Mind a két szerepet közelről ismerhetik meg, és azt is, hogy a hívó óvodapedagógusok által mennyire természetes a hitben való nevelés az óvodában.

Ugyanakkor tudom, hogy vannak gondok és konfliktusok is. Amikor ott voltam, ezekről is őszintén lehetett beszélni, és nem is protokolláris, hanem lelkipásztori látogatásnak fogtam fel. Az más kérdés persze, hogy egy ilyen röpké látogatással az ember nagyon mélyre nem tud hatolni – mindenesetre azt a pár órát, azt hiszem, nagyon tartalmas és őszinte beszélgetésben tudtuk eltölteni. A magam részéről továbbra is megadom a támogatást a gyülekezet vezetésének abban, hogy az óvodát arra az arcra alakítsa, amelyet az alakulásakor is már eltervezett.

– *Mitől eredményes egy óvoda?*

– Az eredményesség mindenhol kérdés, hiszen eredménycentrikus világban élünk, ahol a sikereket kézzelfogható módon szeretnék kifejezni. Egy óvodában ezt nagyon nehéz lemérni. Nem véletlen, hogy a *nevelés és a növelés* szavaink egy töről fakadnak. A növelést nem lehet erőszakosan és gyorsan elérni, hanem annak is meg kell adni a megfelelő időt. A bibliai példázat is arra tanít, hogy a növekedés egy titokzatos folyamat – Márk 4,26kk-ra gondolok, a magától növekedő vetés példázatára. Elveti az ember a magot, egy titokzatos érési, fejlődési folyamat kezdődik meg, majd egyszer csak kisarjad a vetés. Így van a neveléssel is: miénk a magvetés munkája, ám a gyermekek és szülők lelkében zajló titokzatos folyamatot és a „magától” csodáját azonban nem értjük. A növekedést sem siettetni, sem késleltetni nem képes az ember.

Biztató üzenetem Szentendrén: ne keseredjen el sem az óvoda, sem a gyülekezet vezetése, ha nem úgy következik be a növekedés a nevelés nyomán, ahogyan azt ők megálmodták. Eljön majd az ideje, amikor Isten akarja.

Mitől eredményes egy óvoda ezen túlmenően? Szempont kell hogy legyen az, hogy ne csak a gyermekeket, hanem a családokat is el tudja érni. Sajnos nagyon hiányzik a családokban az összetartás. Egy keresztyén

óvoda hozzá tud járulni ahhoz, hogy a gyermek az ott természetesnek vett imádkozást és bibliai történetek mesélését családi körben is szorgalmazza – ezzel erősítve a család egészségét. Számomra mindenképpen kritérium, hogy a szülők ne gondolják azt, hogy – élesen fogalmazva – lepasszolják a gyereket az egyházi óvodába, hogy az majd elvégezze azt a nevelési feladatot, amelyet otthon nekik – túlterhelt szülőknek – kellene elvégezniük. Ellenkezőleg, legyenek a szülők is partnerek: a gyülekezethez való kapcsolódással, valamint annak a lelkiületnek az otthonukban való megvalósításával.

– Mit üzen püspök úr a gyülekezetnek az óvodára gondolva?

– A nehézségeket őszintén be kell vallani. Az a tény, hogy a szentendrei gyülekezet és az óvoda a kritikus időszakban is szembesülni mert a gondokkal, mindenképpen reményt ad, hogy le is fogja tudni ezeket győzni. Amikor Olivért megáldottam beiktatása során, akkor azt kértem az Úristentől, hogy adjon neki mindig annyi sikert és örömet, hogy ne menjen el a kedve, ne legyen elkeseredve, ne csalódjon, de mindig adjon annyi kudarcot is neki, hogy ne váljon elbizakodottá. Mindannyiunknak fontos üzenet ez, hogy a sikereket örömmel és hálatelt szívvel vegyük, ugyanakkor a kudarcokat is azzal a reménységgel, hogy Isten ezeken keresztül is alakítani akar bennünket.

A mostani, talán nehezebb időszakban, amikor magam is találkoztam azzal, hogy bizonyos megosztott-

ság van a nevelés terén, ezekről még inkább kell nyíltan, testvéri módon, Isten színe előtti felelősséggel, a másik méltóságának a megbecsülésével beszélni. Ha van is vita, az ne érintse a másik személyét, ne kérdőjelezzük meg tisztességét, mert biztos vagyok benne, hogy mindenki jó szándékú. Mindenesetre ennek a vitának nyugvópontja kell jutnia.

Számomra a gyülekezet érdeke felülírja az óvoda érdekét akkor, amikor az óvodában történtek a gyülekezet egységét veszélyeztetik.

Záró gondolatként az adventre utalnék. Olyan világban élünk, amikor az emberek elfelejtenek ünnepelni, és túlságosan elnyomnak bennünket a gondok. Azt kérem mindenkitől, hogy próbálja megkeresni az ünnep csöndes óráit, mert az ünnepre készülni kell. Ahhoz, hogy a karácsonyt valóban át tudjuk élni, fontos ez az adventi átélés is. Tanuljunk a gyerekektől! Ahogyan nyitottak a csodára, és ahogyan Jézus példaként középpontba állítja őket: „Aki nem úgy fogadja az Isten országát, mint egy kisgyermek, semmiképpen nem megy be abba.” (Lk 18,17) Én nagyon tiszta arcú és tiszta lelkű gyermekeket láttam a szentendrei óvodában. Legyen az ő csillogó szemük, csodavárásuk és gyors tanuláskészségük a hitben is példa mindannyiunk számára, hogy lélekben mi is ilyen gyermekek tudjunk lenni.

Horváth-Hegyi Áron



Bibliakör a gyülekezet óvodájában reformáció ünnepén



Dunakanyari Evangélikus Élet

ELÉRHETŐSÉGEINK

Lelkészi hivatal, templom:

2000 Szentendre, Bükkös part 2.

Tel.: 06 26 303 459

szentendre@lutheran.hu

<http://szentendre.lutheran.hu/>

Lelkész: Horváth-Hegyi Olivér

Tel.: 06 20 824 27 89

oliver.horvath.hegyi@gmail.com

Felügyelő: Sereginé Székács Csilla

Tel.: 06 26 311 661

Másodfelügyelő: Opóczky László

Gazdasági vezető:

Sántáné Koch Erika

Tel.: 06 70 779 20 42

santane.erika@szrg.hu

Pénztáros: Oszfok Ferencné

Tel.: 06 20 553 51 75

oszfokferenc@t-online.hu

Műszaki gondnok: Dobrik Norbert

Tel.: 06 20 772 30 19

dobnor@gmail.com

Egyházi: Schmidt Irén

ISTENTISZTELETI REND

SZENTENDRE

Minden vasárnap 10 óra

POMÁZ (református gyülekezeti terem, Hősök tere 1.)

Minden hónap 1. és 3. vasárnap 8.30

GYERMEK-ISTENTISZTELET

Minden hónap 2. és 4. vasárnap
16.00 óra

GYÜLEKEZETI NAPTÁR

december 21. (péntek)

Adventi-karácsonyi zenés áhítat a Stella énekegyüttes szolgálatával

december 21. (péntek)

Munkatársi karácsony

december 24. (hétfő) 16.00

Karácsony esti istentisztelet

december 25. (kedd) 10.00

Karácsony 1. napi istentisztelet
úrvacsoraosztással

december 26. (szerda) 10.00

Karácsony 2. napi istentisztelet
úrvacsoraosztással

december 30. (vasárnap) 10.00

Az év utolsó vasárnapja – istentisztelet

december 31. (hétfő) 18.00

Óév esti istentisztelet

január 1. (kedd) 10.00

Újévi istentisztelet

január 6. (vasárnap) 10.00

Vízkereszt istentisztelet

január 20–27. (vasárnaptól

vasárnapig) Ökumenikus imahét

március 31. (vasárnap) Húsvét

május 1–5. Gyülekezeti erdélyi körút

A KERESZTSÉG SZENTSÉGÉBEN RÉSZESÜLT

Ajtay Lilla, Bartha Júlia, Bosnyák

Natalia, Dietz Julianna, Geiszbühl

Liza Mira, Hosszú Anna Lilla, Illés

Lili Jázmin, Koruhely Villő, Kövesdi-

Ratkay Jonatán Boldizsár, Nagy

Botond, Pálkúti Antal Zsombor,

Suzuki-Berkes Noé, Szabó Noémi

kistestvérünk és Banu László,

Geiszbühl-Simon Petra, Illés Bence,

Nagy Eszter, Sere Péter testvérünk.

„A ti mennyei Atyátok nem akarja, hogy egy is elvesszen e kicsinyek közül.” (Mt 18,14)

KONFIRMÁCIÓBAN RÉSZESÜLT

Jenei Zsombor, Mihályi Kata, Nádai

Domonkos, Nyvelt András, Perger

Balázs, Banu László, Dalmadi Balázs,

Dalmadiné Kiss Ildikó, Geiszbühl-

Simon Petra, Lampert-Weber Zsófia,

Nagy Eszter, Opóczky Dominika,

Richter Zsófia, Sere Péter, Illés Bence.

HÁZASSÁGOT KÖTÖTTEK

Emődy Kinga és Makai-Kis László;

Kiss Zsuzsanna Erzsébet és Horváth

László; Takács Mónika és Mlinárcsak Csaba; Abaffy Nóra és Ulf Johansson; Zólyomi Dóra és Laszli Ádám; Köből Krisztina és Illés Bence.

„Legyetek egymáshoz jószágosak, irgalmasak, bocsátsatok meg egymásnak, ahogyan Isten is megbocsátott nektek a Krisztusban.” (Ef 4,32)

A FELTÁMADÁS REMÉNYÉBEN ELTEMETTÜK

Ásztainé Abaffy Katalin, Benkei

István András, Fonyódi Ernőné Siklósi

Róza, Geiszbühl Mihályné Gajzágó

Katalin, Harmati Sándor, Hohl Ádám,

Hohl Ádámné Papp Karolina, Jávör

Márton László, Kiss Pálné Szabó

Erzsébet, Kovács András, Megán

Béláné Csóti Mária, Rátz András,

Szabó Kálmán, Sütő Áron.

„Jézus Krisztus megtörte a halál erejét, és világosságra hozta az életet és a halhatatlanságot az evangélium által.” (2Tim1,10)

EGYMONDATOS HÍREK

Vasárnap délelőtti istentiszteletünk alatt vasárnap iskolát tartunk az óvodás és kisiskolás gyermekek számára a karzatból nyíló szobában.

A tizenkét alkalomból álló felnőtt kereszteselési és konfirmációi felkészítés (FeKo) 2013. január 5-én, szombaton este 6 órától kezdődik a gyülekezeti teremben.

Tíz alkalmas perinatális gyászcsoporthoz indítunk születés előtt vagy közben elvesztett gyermeküket gyászoló szülők számára 2013. január 10-től minden hónap 2. és 4. csütörtökén gyülekezeti termünkben. Jelentkezés Geiszbühl-Simon Petránál: pszimon@gmail.com.

Híreinkről bővebb információt honlapunkon, a szentendre.lutheran.hu-n olvashatnak.

A Szentendrei Evangélikus Egyházközség bankszámlaszáma:

OTP 11742087-20000545

A Rosa Lutheri Alapítvány adószáma:

1868849-1-13

bankszámlaszáma:

OTP 11742087-20072643

Ébredés

Szerkesztőség:

Főszerkesztő: Sereginé Székács Csilla
felügyelő,

Bereznai Péter, Opóczky László,

Miklósné Székács Judit

Felelős kiadó:

Horváth-Hegyi Olivér lelkész

2000 Szentendre, Bükkös part 2.

Tel.: 06 26 303 459

e-mail: szentendre@lutheran.hu

Megjelenik negyedévenként 500 példányban,
ingyenes terjesztésben.